

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 03 marca 2021 r. III Komisariat Policji w G. skierował do Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ wG. wniosek o ukaranie obwinionego M. S. za to , że w okresie czasu od dnia 25 czerwca 2020 r. do dnia 04 września 2020 r. w G. na ul. (...) notorycznie , w celu dokuczenia poprzez nasyłanie na sklep (...), Straży Miejskiej oraz przyjeżdżając osobiście pod sklep , robiąc zdjęcia sklepu oraz samochodu , złośliwie niepokoił D. C. , tj. o popełnienia wykroczenia z art. 107 k.w.

Zarządzenie o wszczęciu postępowania w tej sprawie zostało wydane w dniu 29 marca 2021 r.

Wyrokiem nakazowym z dnia 29 marca 2021 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w G.uznał obwinionego M. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie wykroczenia z art. 107 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

W dniu 14 kwietnia 2021 r. obrońca obwinionego wniósł sprzeciw od w/w wyroku nakazowego i sprawa podlegała rozpoznaniu na zasadach ogólnych na rozprawie w dniach 18 października 2021 r. , 24 stycznia 2022 r. , 22 września 2022 r. , 05 grudnia 2022 r. , 24 lutego 2023 r. , 24 marca 2023 r. , 30 czerwca 2023 r. i 25 września 2023 r.

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje , jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok ; jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie , karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu.

Jak wynika z treści wniosku o ukaranie , wykroczenie zarzucane obwinionemu M. S. miało zostać przez niego popełnione w okresie czasu od dnia 25 czerwca 2020 r. do dnia 04 września 2020 r. , zatem w dniu 04 września 2023 r. nastąpiło przedawnienie orzekania co do tego czynu.

Art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. stanowi , iż nie wszczyna się postępowania , a wszczęte umarza , jeżeli nastąpiło przedawnienie orzekania (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2002 r.,II KKN 36/01, Legalis Nr 59410, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011r.,III KK 27/11, Legalis Nr 428173).

Art. 62 § 1 k.p.w. stanowi z kolei , że okoliczności wyłączające orzekanie uwzględnia się z urzędu w każdym stadium postępowania . W myśl art. 62 § 2 i § 3 k.p.w. w razie stwierdzenia okoliczności wyłączających orzekanie po wszczęciu postępowania , sąd wydaje postanowienie o jego umorzeniu , a jeżeli rozpoczęto już przewód sądowy - wyrok o umorzeniu postępowania , z wyjątkiem sytuacji określonym w § 3 . Natomiast w razie stwierdzenia okoliczności , o których mowa w art. 5 § 1 pkt 1 i 2 , tj. w razie stwierdzenia, że czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia , czyn nie zawiera znamion wykroczenia albo ustawa stanowi , że sprawca nie popełnia wykroczenia , po rozpoczęciu przewodu sądowego sąd wydaje wyrok uniewinniający , chyba że sprawca był w chwili czynu niepoczytalny.

Sądowi rozpoznającemu przedmiotową sprawę nie udało się , przed upływem terminu przedawnienia orzekania wykroczenia , zakończyć postępowania dowodowego . W przedmiotowej sprawie należało bowiem dopuścić jeszcze dowód z akt II W 2388/21 oraz uzyskać opinię sądowo – psychiatryczną dotyczącą obwinionego . Stwierdzenie jednak okoliczności wyłączającej orzekanie w postaci przedawnienia orzekania czyniło niedopuszczalnym przeprowadzenie dalszych czynności dowodowych w sprawie.

Jednocześnie wskazania wymaga , iż w sprawie brak było podstaw do uniewinnienia obwinionego M. S. . Rozpoznając sprawę Sąd nie stwierdził bowiem , że czynu zarzucanego obwinionemu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia , jak również nie stwierdził , że czyn nie zawiera znamion

wykroczenia albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia wykroczenia. W ocenie Sądu czyn zarzucany obwinionemu miał miejsce. Tym niemniej rozstrzygnięcie kwestii sprawstwa obwinionego M. S. co do zarzucanego mu czynu wymagałoby przeprowadzenia postępowania dowodowego w w/w zakresie, co z uwagi na przedawnienie orzekania nie mogło zostać zrealizowane. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99, Legalis Nr 114018)

Dlatego też mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania, którymi w myśl art. przywołanego przepisu obciążono Skarb Państwa.